

Дийн Кунц - „Невинност“

1.

БЯХ ИЗБЯГАЛ ОТ ЕДИН ПОЖАР, но очаквах следващия. Не изпитвах страх от пламъците, които щяха да се зададат. Огънят бе светлина и топлина. Всеки от нас има нужда от топлина в живота си и търси светлина. Как да се боя тогава от нужното и търсеното? За мен да бъда подпален, бе просто неизбежен завършек. Този прекрасен свят, съставен от безчет красоти, вълшебства и добрини, вдъхваше у мен само един, но пък постоянен страх – че мога да живея в него твърде дълго.

2.

БЯХ СПОСОБЕН НА ОБИЧ, ала живеях в самота, след като баща ми почина. Ето защо обичам само скъпите мъртъвци и книгите, а също и миговете на невероятна красота, с която градът ме изненадваше понякога, когато потайно бродех из него.

Например в ясни нощи, в мъртвите часове, когато повечето му жители спят, а екипите по почистването са приключили работа, в непрогледната тъмнина преди зазоряване, когато само звездите блещукат. Над този голям метрополис те не са така ярки, както сигурно са над равнина в Канзас или над планина в Колорадо, но все пак блестят, сякаш в небето има цял град – прелестно място, където мога да обикалям улиците без страх от пожар, да открия някого, когото да обичам и от когото да бъда обичан.

Тук обаче, когато бях виждан, огромният ми потенциал за обич не ми спечели милост, тъкмо обратното. Щом ме зърнеха, и мъже, и жени отскачаха, ала страхът им бързо биваше изместен от гняв. Не бих им навредил, за да се защитя, така че оставах беззащитен.

3.

В НЯКОИ НОЩИ КРАСИВА, но тъжна музика проникваше до дълбините на жилището ми без прозорци. Не знаех откъде идва. Нито успявах да разпозная мелодията. Тя не бе придружена от текст, ала бях убеден, че някога съм чувал тази песен, изпълнявана от певица с приятно дрезгав глас. Всеки път, щом музиката се появеше, устата ми се раздвижваше, сякаш за да изговори думите, ала те ми убягваха. Не беше блус и все пак натежаваше в сърцето като блус. Бих го нарекъл ноктюрно, макар че, доколкото знам, ноктюрното винаги е инструментално. Имаше текст към тази мелодия. Сигурен съм, че имаше.

Би трябвало да мога да проследя тези мелодични звуци до някоя решетка на въздухопровод или до друг комуникационен възел, но всеки опит да открия източника завършваше с провал. Музиката като че извираше от въздуха и минаваше през невидими мембрани в свят, паралелен на нашия.

Сигурно обикновените жители биха приели идеята за невидим свят като твърде фантазьорска и мигом биха я отхвърлили.

Ние, които оставаме скрити от света, знаем, че той е удивителен и пълен със загадки. Това не е никакво мистично прозрение. Мисля, че способността ни да схващаме сложните измерения на реалността се дължи на самотата ни.

Да живееш в град, изпълнен с тълпи, натоварено движение и постоянен шум, да полагаш непрестанни усилия в състезанието за пари, положение и власт, определено отвлича ума, докато човек престане да различава и забравя истински важното. Или може би поради стреса и напрежението на такъв живот в името на здравомислието хората съзнателно стават слепи за безкрайните чудеса и загадки, от които се състои реалният свят.

Когато казах „ние, които оставаме скрити“, трябваше да кажа „аз, който съм скрит“. Доколкото бях наясно, в този метрополис няма друг като мен. Живея сам от дълго време.

В продължение на дванайсет години споделях жилището в дълбините с баща ми. Той почина преди шест години. Обичах го. Липсва ми всеки ден. Сега съм на двайсет и шест и вероятно ми предстои дълъг самотен живот.

Преди мен баща ми беше живял тук със своя баща, когото не бях имал щастието да познавам. Повечето от мебелите и книгите съм наследил от тях.

Един ден може би и аз ще предам притежанията си на някого, който ще ме нарича свой баща. Бяхме като истинска династия от обезправени, живеещи в тайния град, който обикновените жители никога не бяха виждали.

Името ми е Адисън. Ала тогава нямахме нужда от имена, защото не разговаряхме с никого освен един с друг.

Понякога баща ми се наричаше То. Но това не беше истинско име. Мен наричаше Сина на То, което беше нашата малка шега.

Според общоприетите стандарти бяхме извънредно грозни. Видът ни пораждаше у хората отвращение и ужасна ярост. Макар да принадлежахме към човешкия род също като онези, които живееха на открито, не искахме да нараняваме сетивата им, затова се криехме.

Баща ми казваше, че хората от нашия вид не бива да се сърдят на обикновените мъже и жени заради отношението им към нас. Те си имаха тревоги, които ни бяха непонятни. Казваше още, че ние си носим своето бреме, ала техният товар е много по-тежък, и това беше истина.

Живеехме скрити не само за да избегнем евентуално преследване, а нещо много по-лошо. Една нощ баща ми беше сварен на горната земя. Двама уплашени и крайно разгневени мъже го простреляха и после го пребиха с палки до смърт.

Не таях гняв към тях. Съжалявах ги и ги обичах колкото ми бе възможно. Всички сме дошли на този свят по някаква причина и може само да се надяваме да я открием. Малкото ми жилище беше без прозорци. То ми служеше и като училище, където трупах знания, а най-важната от трите малки стаи беше онази с махагоновите шкафове покрай стените, направени от бащата на баща ми. Рафтовете бяха запълнени с книги, нежелани и изхвърлени от населяващите горния свят.

Пред всяко от удобните дълбоки кресла имаше тапицирана табуретка за крака, а отстрани бяха поставени два прости дървени куба – за да си оставиш напитка например, – осветени с бронзови лампиони с плисирани абажур от копринен шантунг в прасковен цвят.

Кътът за хранене представляваше малка маса и два стола с прави облегалки. В дните, когато бяхме двама, играехме карти и шах на тази маса.

Сега понякога редях там пасианси. Не че изпитвах някакво особено удоволствие, но докато разбърквах картите и ги нареждах, виждах не своите ръце, а тези на баща ми. Пръстите му бяха деформирани – в една далечна неделна вечер, когато баща ми бил още момче, разгневен свещеник му ги счупил и въпреки самоделната шина, която баща ми измайсторил, бяха зараснали накриво.

Обичах тези ръце, които никога не бяха наранили живо същество. Бледите белези и подутите от артрит кокалчета бяха красиви, защото символизираха неговата смелост и ми припомняха, че не бива да се озлобявам от жестокостите, които търпяхме. Той страдеше повече от мен и все пак обичаше живота и света.

Масата и всички останали мебели бяха довлечени тук с усилия или пък бяха изработени на място от живелите в дома преди мен.

От шест години насам вече не ми бяха нужни две кресла. Когато четях, обикновено сядах в онова, което бях свикнал да приемам за мое от идването ми тук. Ала понякога сядах и в креслото на баща ми, за да си го припомня по-ясно и да се чувствам по-малко самотен.

Втората стая, също като другите, беше висока два метра и четиридесет сантиметра. Дебелите стени, подът и таванът бяха от армиран бетон, през който понякога преминаваха вибрации, но не и отчетливи звуци освен гореспоменатата музика. Покрай прохода бяха опънати два хамака. Брезентът беше лесен за почистване с гъба, така за пране ми оставаше само одеялото.

Докато баща ми беше жив, в нощи, когато сънят ни убягваше, лежахме будни в тъмното или на запалена свещ и разговаряхме с часове. Обсъждахме малкото от света, което познавахме от първа ръка, природните чудеса, на които се любувахме в книги с цветни илюстрации, и значението на всичко това.

Тези бяха може би най-щастливите ми спомени, макар че имам толкова много щастливи спомени, та не ми е лесно да предпочета едни пред други.

До задната стена между хамаците стоеше хладилник. Бащата на баща ми беше живял без това удобство.

Моят баща – самоук от книгите като мен – се беше обучил отлично в електротехниката и ремонта на електроуреди. Беше разглобил хладилника, свалил го беше от надземния свят и отново го беше сглобил.

Вляво от хладилника върху маса бяха подредени фурна с грил, котлон и глинен съд за готвене. Вдясно имаше лавици, които ми служеха като килер. Там държах съдовете и приборите си.

Хранех се добре и бях благодарен, че градът предоставя такова изобилие.

Когато бащата на баща ми открил това дълбоко разположено убежище, то вече разполагало с електрическо захранване и елементарен водопровод и канализация. Стаите обаче били необзаведени и нямало признаци да са обитавани по-рано.

Преди баща ми да ме открие сам-самичък и в непрестанно очакване да бъде убит, той и неговият баща правели всевъзможни предположения за предназначението на въпросните помещения. Най-вероятно ставало дума за противобомбено укритие – след като било разположено толкова дълбоко под улицата, скрито под много пластове бетон, които и многократни ядрени удари не биха разбили. Достъпът до него бе по обиколен маршрут и смъртоносната радиация, движеща се по права линия, не би могла да проникне тук.

При свалянето на монтажните винтове на контактите обаче върху металната пластина отдолу се виждаше името на производителя – компания, която според справките бе прекратила дейността си през 1933 година – дълго преди да съществува ядрена заплаха. Освен това да се построи противобомбено укритие само за двама души в многомилionen град, бе нелогично.

В третото помещение, баня, също изцяло бетонно, не бе предвиден отдушник за изпаряване на влагата. Мивката върху стойка и ваната с крачета бяха с по два крана, макар топлата вода да стигаше само до приятно хладка, което пък предполагаше, че бойлерът, от който се черпи, е далеч оттук. Старинната тоалетна бе с поставено нависоко казанче, което изплакваше чинията при дръпване на висяща верижка.

Дали това помещение не бе замислено от някой високопоставен строителен магнат, разполагащ с властта да изтрие съществуването му от всички официални документи? Може той да е бил сексуален хищник с потенциал на убиец и да е създал изолираното скривалище, за да може необезпокоявано да замъква жени в него и да ги измъчва и убива, докато оживеният град далеч горе остава в неведение за писъците на жертвите. Образът на инженер или архитект – сериен убиец, обаче не изглеждаше твърде

правдоподобен. А и когато навремето бащата на баща ми открил това уютно убежище, нямало кървави петна или пък никакви други следи от убийство по гладките бетонови повърхности.

Във всеки случай в стаята не се усещаше зловеща атмосфера.

За живеещите на горната земя липсата на прозорци и голият бетон биха създали асоциация със затвор. Най-вероятно такава усещане би възникнало и у всеки, който смята, че начинът на живот на обикновените хора не само превъзхожда нашия, а е и безалтернативен.

За мен обаче това беше моят рай и всеки път, когато го напусках – което се налагаше по ред причини, – животът ми бе изложен на риск. Ето защо бях развил остър усет за надвиснала заплаха. Тук такава нямаше. Това беше моят дом.

Както споменах по-рано, според мен съществува невидим свят, паралелен с нашия. Представям си, че ако има такова място, разделено от нас чрез мембрана, недоловима чрез петте ни сетива, в определени точки на континуума тази мембрана се издува около някаква миниатюрна част от въпросната друга реалност и я вкарва в нашата.

И ако и двата свята при създаването си са произлезли от един и същ любящ източник, иска ми се да вярвам, че подобни кътчета са осигурени тъкмо за хора като мен, отхвърлени от обществото не по тяхна вина, мразени и преследвани, хора, които имат отчаяна нужда от убежище.

Това бе единствената теория, която приемах. Не можех да променя онова, което бях, да стана по-приятен за онези, които се отдръпваха с отвращение от мен, не бях способен да водя друг живот освен отредения ми от природата. Моята теория ми даваше утеха. Не исках да обмислям други алтернативи. Имаше толкова много красиви неща в живота ми, че не бих рискувал да ги помрача с някакви идеи, които биха отровили съзнанието ми и биха ме лишили от упорито пазената ми радост.

Никога не излизах на открито по светло, не се осмелявах и по здрач. С редки изключения се качвах горе само след полунощ, когато повечето хора спяха, а останалите бяха вече полуунесени.

Черни удобни обувки, тъмни джинси и черен или тъмносин суитшърт с качулка бяха моят камуфлаж. Носех шал под суитшърта, праметнат така, че да мога да го дръпна до очите си, когато се наложеше да мина по някоя малка улица и много рядко по голям булевард, където някой можеше да ме срещне. С дрехите си се сдобивах от вехтошарски магазини. Обикновено прониквах там нощем по маршрут, който и плъховете биха избрали, ако бяха принудени да се прокрадват като мен.

Тъкмо така бях облечен в онзи декемврийски ден, когато животът ми щеше да се промени завинаги. Ако бяхте родени като мен, едва ли бихте очаквали в съществуването ви да настъпи трайна промяна към по-добро. Ала дори да получех шанс да върна времето назад, пак бих постъпил по същия начин, независимо от последствията.

4.

Наричах го свой баща, защото беше най-близкото до баща, което някога съм познавал. Не бяхме свързани биологично.

Според майка ми истинският ми баща обичал свободата повече, отколкото нея. Две седмици преди моето раждане си тръгнал и не се върнал повече. Най-вероятно бил заминал на далечно плаване или пък в някоя джунгла; бил човек, който не се спира на едно място; все пътувал, за да открие себе си, но вместо това окончателно се изгубил.

В нощта на моето раждане мощен вихър разтърсвал до основи малката къща, бушувал из гората и планината, разказваше тя. Бурният вятър свадливо виел над покрива,

настойчиво напирал в прозорците, блъскал вратата, сякаш решен да проникне там, където съм се раждал аз.

Когато съм дошъл на белия свят, двайсетгодишната дъщеря на акушерката хукнала ужасена извън спалнята и разплакана потърсила убежище в кухнята.

Акушерката се опитала да ме задуши в чаршафа, ала майка ми, макар и изнемощяла от тежкото раждане, извадила револвер от чекмеджето на нощното шкафче и със заплахата, че ще го използва, ме спасила.

По-късно, във вече спокойното утро, видели, че всички птици са изчезнали, сякаш издухани от дърветата към краищата на континента. Върнали се чак след три дни: първо врабчетата и сойките, после гаргите и ястребите и накрая совите.

Акушерката и дъщеря ѝ се съгласили да запазят тайната за моето идване на бял свят. От една страна, се боели да не бъдат обвинени в опит за убийство, от друга – можели да спят добре само ако забравели за моето съществуване. Обявили, че съм мъртвороден, и майка ми потвърдила думите им.

Живях осем години в планината в уютна къщурка, която се намираще в края на безлюден черен път. През цялото това време до следобед на деня, в който си тръгнах оттам, не видях нито едно човешко същество освен благословената ми майчица. Кръстосвах гората надлъж и шир на възраст, на която другите деца не биха помислили и за секунда да ги оставят в такава пустош. Ала аз притежавах голяма сила, невероятна интуиция, както и някакво родство с природата – сокът на растенията и кръвта на животните бяха в моята ДНК, – пък и майка ми беше по-спокойна, когато не ѝ се мярках пред очите.

Сенчеста през деня и обляна в лунна светлина нощем, гората ми стана толкова добре позната, колкото собственото ми лице в огледалото.

Познавах сърните, катериците, различните птици, вълците, появяващи се изпод грациозните папрати и изчезващи пак там. Светът ми бе населен с пернати и космати създания, които летяха или пък препускаха на четири крака.

В гористата местност, в ливадите, които тя окръжаваше, а понякога и в нашия двор се случваше да видя ясноликите и мъгливите, както ги кръстих. Не знаех какво представляват те, но инстинктивно усещах, че скъпата ми майка никога не ги е виждала, тъй като въобще не ги споменаваше. Аз също си мълчах за тях, знаех, че това щеше да я разстрои и да я накара още повече да се тревожи за мен.

Впоследствие щях да срещна ясноликите и мъгливите и в града. Постепенно започнах да разбирам тяхната природа, както ще обясня по-късно.

Гората за мен не бе пуцинак; чувствах я като собствена градина – успокояваща въпреки своята необятност и безкрайно загадъчна. Колкото повече се стремиш да опознаеш едно място, толкова по-тайнствено става то, ако човек иска да проникне в същността на нещата. През целия си живот съм се убеждавал в това.

Малко след осмия ми рожден ден майка ми пожела да си тръгна. Не можеше да спи в мое присъствие. Беше изгубила и апетит, поради което много отслабна. Искаше да напусна и близките околности – до известна степен поради факта, че моето родство с гората ѝ напомняше, че самата тя не е добре дошла там като мен, но най-вече заради ловеца. Така че трябваше да си тръгна.

Не можех да я виня. Обичах я.

Майка ми положи много усилия да ме обикне и в някаква степен успя. Въпреки всичко обаче аз си оставах едно уникално бремене. Макар че винаги се чувствам щастлив (или поне не съм нещастен), направих я ужасно тъжна. Тъгата бавно я убиваше.